

Хатка на тополі

Василь Чухліб

Під дахом Миколчиної хати зліпили гніздо ластівки. І він радий-радісінький. Ідуть ото з Тарасиком вулицею і раптом Миколка:

— О, мої ластівки полетіли! Бачиш?

Хоч, може, то й не його.

Тарасик говорить татові:

— У Миколки он ластівки живуть. А у нас немає...

— А ти одразу й зажурився! — мовив тато. — Якщо хочеш, то у нас будуть шпаки.

— Хочу! Хочу! — застрибав Тарасик.

— Тільки перш треба збудувати для них хатку.

Тато знайшов у повітці дошку. Заспівала пилка, застукотів молоток. Ой і гарна ж хатка вийшла! З дашком на дві сторони, з кругленьким вічком замість дверей.

Виліз Тарасик на тополю, міцно прив'язав хатку.

— Тепер чекатимемо новоселів, — сказав тато.

По кілька разів на день поглядає Тарасик у сад.

Вранці, тільки прокинеться, так і до вікна — чи немає новоселів? А шпаки не прилітали.

Якось грався Тарасик у дворі, аж хтось як засвище! Може, Миколка на вулицю кличе? Виглянув за ворота — нема нікого. А свист не змовкає.

Глянув Тарасик на яблуню і мало не затанцював. На дашку хатинки сиділи два шпаки і голосно висвистували,

А тут і Миколка у двір. Тарасик до нього:

— Наші шпаки співають! Чуєш!